

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

2den Serie.

Nr. 2—3. Juni 1911.

Paa den Dag, hvor Regensjanerne i gamle Dage fejrede
Kommunitetets Stiftelsesfest, paa Frederik den 2dens Fødselsdag og Aarsdagen for Slaget paa Kolberg Heide

— den 1ste Juli —

fejrer Regensjanersamfundet i Aar

sin aarlige Sommerfest.

Kl. 5 skal der spises til Middag i Studenterforeningen. (Fisk, Lammesteg, Jordbær, 2 Slags Vin) Pris 4 Kr.

Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Indmarsch paa Regensen.

Kl. 8. Generalforsamling.

Kl. 9. Sold paa Læsestuen, hvorunder noget vil ske.

Alle gamle Regensjanere maa møde til denne Fest.

Tilmeldelsen sker inden 30. Juni til cand. theol. Helge Haar, Borchs Kollegium. Prisen for hele Festen 5 Kr. eller 5,50, for Soldet 1 Kr. 50 Øre.

GAMMELT FRA REGENSEN.

REGENSGENERALFORSAMLING I TRESERNE.

I Slutningen af Treserne, i hvilken min Regenstid falder, havde Generalforsamlingerne en betydelig Tiltrækningskraft. Det var ikke saa meget selve „Dagsordenen“, der var i Stand til at skabe Tilløb, som det mere var Efterspillet, naar Dirigenten, efter at Dagsordenens Program var udtømt, spurgte, om der var nogen, der vilde benytte Lejligheden til at fremkomme med et Forhandlingsemne. Det, der bragte Liv, var da en Kamp imellem Antagonister, der enten kunde være alvorlig eller, hvad der var det almindeligste, spøgende humoristisk med et let Anstrøg af Ondskabsfuldhed. Politik var endnu ikke indført paa Regensen, men den stod for Døren; det første Tilløb blev gjort af stud. jur. Emil Schiøttz, senere Folketingsmand, men han kom saare uheldigt derfra; efter at vi havde druknet hans Udtalelser i Vrøvl, gjorde vi ham til Dirigent, og bragte ham i en uhyre Forlegenhed ved tilsidst at lade være at begære Ordet, men stemme imod Afslutning.

Jeg har bevaret en temmelig trofast Erindring om en Generalforsamling, der var ret typisk.

Det er her nødvendigt at nævne Navne, da netop Navnet er nødvendigt til Forstaelse, men der maa forud gaa en Forklaring.

Jeg havde haft Besøg af en Slægting, der vilde vide en Adresse: altsaa hentede jeg Vejviseren paa Læsestuen og — lod den blive liggende paa mit Værelse.

Stud. theol. Poul Riemann fik paa en eller anden Maade at vide, hvor Vejviseren var, og da han havde Brug for den, fik han Portneren til at lukke sig ind paa mit Værelse, og saaledes fik han Vejviseren.

Da han siden traf mig, skældte han mig ud efter Noder, og det maatte jo siges ikke at være ganske uberettiget.

Men — han var Regensrus — lige kommet ind —, og jeg havde 2½ Aars Anciennitet. Det var altsaa en ganske utilstedelig Optræden.

Der skulde imidlertid være Generalforsamling umiddelbart efter; det kunde forudsættes, at Riemann vilde komme til denne, der var den første i hans Regenstid.

Der skulde jeg finde min Oprejsning.

Jeg bryggede paa en Tale og havde lært den saaledes, at jeg kunde skrive den ordret op, efter at jeg havde holdt den.

Generalforsamlingen kom; saa vidt jeg husker var nuværende Overretssagfører Buhl Dirigent, og da Programmet var udtømt, var det saa heldigt, at han netop henvendte sig til mig og spurgte, om jeg ikke havde noget at bemærke; jeg bad altsaa om Ordet, og Talen lød saaledes:

„Der var i den samme Stad en Ri'mann og en fattig Mand, og de var begge unge. Og den unge Ri'mann vilde vorde en Vejviser i sit Folk, og han studerede til den Ende Ohlshausens store Commentar til den ny Pagts Bøger, Kurtz' Kirkehistorie og Martensens Dogmatik, og han sagde til sig selv, se, jeg vil vorde en stor Vejviser. Og det begav sig, at han fik Nys os, at der i den samme Stad var en fattig Mand, der holdt sig en trykt Vejviser, Vejviseren af 1869, og han sagde til sig selv: Er ikke jeg den unge Ri'mann og haver ikke jeg læst Olshausens store Commentar til den ny Pagts Bøger, Kurtz' Kirkehistorie og Martensens Dogmatik, og hvo er denne, at han vil gøre mig til en Overflødig udi Israel. Og han stod op og tog med sig en Tjener, og opbrød hans Huses Dør, og tog Vejviseren ud af hans Huses Midte, og selv tog han ham for sig og tugtede ham strengeligen.

Men det skete paa den første Dag i den tredie Uge, i den 12te Maaned, hvilket er Maaneden Kislev i det Aar efter Verdens Begyndelse 5869, at der udgik en Fortegnelse over de Vejvisere, der prædikede i Stadens Synagoger, det er udlagt: Dagstelegrafen af¹⁾ Søndagen den 13. December 1869, at den bortkom²⁾, fra mit Folks Aasyn og saas ikke af deres Øjnes Lys. Nu siger jeg, Profeten, denne Dagstelegraf af Søndagen den 1ste Dag i den 3die Uge i den 12te Maaned, hvilken er Maaneden Kislev i det Aar efter Verdens Begyndelse 5869, den haver du ungen Ri'mann borttaget fra mit Folks Midte, at afstedkomme Forvirring i mit Folk, at de ikke skulde vide, hvor de skulle søge sig en Vejviser, men komme til dig og ofre dig deres Stortkvæg og Smaatkvæg i Mængde, at dine Stier maatte vorde fulde og dine Marker afgravede. Og jeg Profeten stod op og anklagede den unge Ri'mann for de udvalgte af mit Folk, ja, for mit Folks Udvalg³⁾, og da Profeten havde dette gjort, saa tiede han.“

Netop fordi Riemann var ganske ny Regensianer, tog han Sagen alvorlig og blev vred, og det endskønt min Brøde jo var fuldstændig in confesso, og der blev derfor ogsaa delte Meninger om selve Talen.

Denne var imidlertid ret karakteristisk for min Tids Generalforsamlinger, og det kan derfor maaske have nogen Interesse at fremkalde dette snart 42 Aar gamle Minde.

Skulde min gamle Regenskammerat, der nu er en agtet og anset Præst, faa disse Linier at se, vil han smile overlegent over den gamle Situation og med Venlighed modtage en kammeratlig Hilsen fra

A. F. Mandix Schou.

¹⁾ For Datoens Nøjagtighed garanteres ikke.

²⁾ En teleologisk Fiction.

³⁾ Regensens Seniorat.

EPISODE FRA RUSGILDET 1897.

Blandt alle Soldene indenfor Regensens Mure er der ganske enkelte, om hvilke der endnu gaar mægtigt Ry. De fleste, i hvert Fald yngre, har sikkert saaledes hørt lidt om Rusgildet i 1897, da Christian den Fjerde viste sig.

Det fandt Sted i B. Thomsens Klokkerat og fejredes den 30. Oktober. Professorerne Henrik Scharling, Gram, Christiansen, Høffding og Wilckens var indbudte, og de gav alle — undtagen Høffding — Møde. De sædvanlige Taler afholdtes, og paa Talen for Professorerne gav Rektor magnificus Prof. Scharling et Svar, som endnu staar ved Magt den Dag i Dag; han hævdede bl. a., at aandelige Ting bør fortolkes aandeligt, og dette gjaldt specielt Bestemmelsen om, at Professorerne skulde besøge Regensen; det hændte i hvert Fald Stipendiestyrelsens Medlemmer, at de daglig i Tankerne var paa Regensen, og hvert Øjeblik mindede en eller anden Skrivelse dem om Regensens Eksistens. Men ikke alt kunde fortolkes aandeligt; det var f. Eks. ikke nok, at Regensianerne kun i Aanden mødte til Forelæsninger; Bestemmelsen om de 6 ugentlige Timer var at fortolke bogstaveligt. — Talen blev holdt meget morsom og tog stormende Applaus. — „Lidt efter intonerede Musikken (Flygel, Violin og Fløjte) med Ouverturen til „Elverhøj“; pludselig lød to Skud, der bragte Scharling til at fare sammen ude i Musikstuen, og gennem Kruttdampen traadte Christian IV. ind i Salen, medens Musikken gik over i Nationalmelodien, og alle rejste sig uvilkaarlig og sang Kong Christian. Virkningen af Kongens pludselige Tilsynekomst (i skuffende Lighed) var mageløs, da kun meget faa vidste Besked derom; der blev bumstille i Salen, medens Kongen støttede sig til sin sølvknappede Stok, med Haarpisken hængende ned over Brystet, og med højre Haand tankefuldt op mod Panden besindede sig paa, hvor han var; endelig brød det ud: „Hvad er dette for Skarnsfolk, der forstyrrer mine flittige Alumner, hvorledes er I komne herind?“ Klokkeren: „Allernaadigste Majestæt! Det er Regensianerne selv, der her fejrer et lille Sold.“ Kongen: „Hvorlunde tror du, det vil hue Provst og Professorer, om de derom bekomme Underretning. I maa jo fejle noget, til Fangeburet skulde I med Eders Drik her ved Nattetide.“ Klokkeren: „Undskyld, Deres Majestæt maa vist misforstaa Situationen; vi sidder ikke her hver Nat. Sligt Gilde holdes kun een Gang om Aaret, og vor Provst og Professorer gør os Selskab.“ Kongen: „Guds Dros! Er jer Provst og Professorerne med; og jer Viceprovst, er han ogsaa med?“ „Nej; han er gaaet i Seng.“ „Saa er der dog et ædru Menneske paa Gaarden.“ (Stormende Latter.)

(Klokkeren præsenterer Provsten, der rejser sig og bukker dybt). Kongen til ham: „Veedst du ikke, at Alumnerne skal være i Seng Klokken halvgangen 6, at de kan komme aarle op, og nu er det moxen Midnat.“ Provsten: „Deres allernaadigste Majestæt maa undskylde, Alumnerne have været i Seng, men er atter staaede op.“ — Derefter præsenteredes rector magnificus for Kongen, der meget morsomt tog Anledning til at fortælle en ret Del om de Dage, da han og Jesper Brochmand drak sig en lille Gibernakker sammen. Da Professor Gram blev forestillet, bukkede han dybt, forklarede, at han var Badskær, og at det vilde være ham en udsøgt Fornøjelse om han kunde tjene Hans Majestæt f. Eks. med et Klyster eller hvad Hs. M. ellers i Øjeblikket maatte trænge til; han skænker dernæst et Glas og rækker det mod Kongen: „Vil ikke Eders Majestæt drikke et Glas?“ Kongen: „Du haver nok ikke læst Din Danmarks Historie, siden Du byder mig sligt Fingerbøl!“ Professor Gram

griber hele Punchebollen og holder den hen mod Majestæten, der imidlertid gav til Kjende med en Haandbevægelse, at han foreløbig kunde sætte den. Kongen udspurgte dernæst Professor Christiansen om Fysikken, en Videnskab, han ikke mente var oppe i hans Tid, hvori det dog lod til, Professor Christ i a n s e n var ikke ganske enig med ham. Endmere forbavset blev Kongen dog, da Professor Wilckens fortalte, han var Professor i Sociologien og forklarede det som Læren om Staten osv., Kongen med et Slag for Brystet: „Men Staten, det er jo mig.“ Wilckens: „Ganske rigtig, men det er ogsaa Deres Majestæts allerlønligste Tanker, vi søger at udgranske.“

— — —
Da Kongen havde tømt sit Glas med et: „Skaal, ærværdige Herrer!“ bød Klokkeren ham en Stol; han saa imidlertid meget prøvende og betænkelig paa denne Stol, der var sat frem til ham, greb en lige saa svær Stol til, satte dem prøvende mod Gulvet og anbragte sluttelig sig selv med Halvdelen af sin kongelige Agterpart paa hver af dem. — — Da Professorerne gik, slog han kongeligt ud med Haanden og sagde: „Vor Naade som tilforn!“

Vinen lavede imidlertid mere og mere op paa Hans Kgl. Majestæt, og han lod sig sluttelig overtale til at synge en Sang (paa Melodien: Jeg synger om Kolumbus. Sangen er forfattet af Biblioteksassistent Høyer):

I gode gamle Dage, da var jeg en anset Mand,
Og alle Folk var glade over fjerde Kristian,
Da var jeg populær
I Flaade og i Hær,
Og paa Højskolen fik jeg mig det Tilnavn: Folkekær.

Paa Danskes Vej til Ros og Magt, dette her sortladne Hav,
Hvor Blichers Sømænd dansede sig ned i deres Grav,
Mit Værge hamred' hvast,
— Aa Gud, hvor jeg stod fast.
Og alle sa', det klædte mig, at staa ved højen Mast.

Det Skib, hvori jeg i min Barndom modig voved' Trøjen
Ved Skanderborg, er siden osse gjort til bare Løg(e)n;
Nu si'er Troels Lund
Det var en Træsko kun,
Med Jernbeslag og Junker bag og næsten uden Bund.

Og hver Gang en Matros ved vor Toldbod steg i Land,
Han la' sit Hoved paa et Anker og saa sagde han:
„Nu vil jeg heden gaa
For Adgang der at faa
Til den Kahyt, hvor han med Øjet byder mig en Skraa.“

Den Bondemand, jeg prygled' af, ham kan man tro til Nød;
Men det vil sige: det var ham, der mig paa Tuden bød.
I Retten næste Da'
Vi begge maatte ta',
Vor Bøde, som vi siden i Forening brummed' a'.

De husker Barnekovses Hest, hvorpaa jeg red Skoleridt,
 Det stakkels, gamle Dyr er det s'gu osse gaaet skidt;
 En videnskab'lig Fyr
 Sa': „Det er et Fabeldyr“,
 Saa blev den slaaget for Panden og solgt til en Sæbesy'r.

Og da jeg nu er sløret af, kan li'saagodt jeg si'e,
 Regensen bygged' Fischer-Folmer op og ikke vi,
 At det er gaaet saadan til,
 De vist indrømme vil,
 For jeg skal nemlig sige Dem: jeg har aldrig været til!“

Hermed ender Klokkerens Referat af Kongens Besøg; men hans Fremstilling suppleres af følgende, af A. G. Elmquist forfattede Skitse: „Et lidet Anhang til Beretningen om Rusgildet 31—10—97.

Da Hans Majestæt naadigt havde nedladt sig ret for det store Bord, hvor Præpositus og Professores sadde, behagede det ham ydermere at vise sin kgl. Naade overfor Rectorem magnificum, og han tiltalte ham saalunde: Kongen: Nuvel, Dr. Hendrik, Dine Ord har behaget os, Du kanst udbede Dig en Naade af os. Scharling: Jeg takker ydmygst Eders Naade, men tillader mig at henvise til Provsten, som den, der bedst kender Regensens Tarv. Kongen: Velan, sig os da, Præpositus, hvor meget har mine fattige og dydige Alumni vel om Maaneden? Provsten: 20 Daler, E. M., foruden Bolig og Brænde. Kongen: Guds Dros! Dermed kommer ingen ud i disse Tider. Vi mindes fra Vor Ungdom, hvorledes det ofte manquerede; thi Vor højsalige Fader, Hs. Maj. Kong Fredericus secundus, holdt os saare skrappt med Mynt. Nu er det vor kgl. Vilje, at denne Sum forøges med 10 Kr., det er 5 Rigsdaler danske, hvorefter du, Dr. Hendrik, dig allerunderdanigst haver at rette. — Derpaa greb Kgl. Maj. sit Bæger og udbrød: Capiamus gibernaculum, som min gamle Ven, Jesper Brochmand immer sagde, naar han slog Cognac udi Sodavandet, (til Provsten): Ja, Du kan vel oversætte sligt? (Provsten tøver). Nu, det er maaske Munkelatin, men Vi haver just her en Dr. theologus, kanst Du, Dr. Hendrik, oversætte sligt? Scharling: Jeg formoder, at den Sætning skal betyde noget som: lad os nu være glade eller.... Kongen: Nu, det giver Meningen, men ej ganske rigtigt, nej, det bemærkes paa Dansk: lad os ta' os en lille Gibbernak.

De poculerede nu bravt videre, og Hs. Maj. behagede at skæmte naadigt med professoribus. Pludseligt lød imidlertid hans kgl. Røst ud over Salen: Er der ingen, som Skraa haver? Provsten: Maaske maa jeg byde Eders Maj. en Cigar. Kongen: Tak, saa skalst Du og en Orden have, og dermed tog Hs. Maj. med højstegen Haand et Kors af sit Bryst og hængte det paa Præpositi Kjole. Derpaa slog Hs. Maj. kraftigen i Bordet, saa Bægerne klang: Kongen: Nu, efterdi Vinen er gangen mig til Hovedet, og jeg er vorden noget rusig, saa vil jeg berette Eder en liden skæmtsom Geschichte:

Det var en Aftenstund, jeg sad paa Rosenborg og skæmte med Jesper Brochmand, Ole Borch, Palle Rosenkrantz og andre gæve Herrer; da falder saa Talen, at Palle siger: De fortæller saa i Byen, Herre, at Kongen kan ej fuld vorde. Det var Satans, sagde jeg, lader os en liden Prøve anstille.

Derpaa siger jeg til min Gemalinde, Hds. Maj. Jomfru Kristine Munk: Fly os hid noget Carlsberg Øl fra Fad og noget Aalborg Akvavit. Saa siger

Hds. Maj. Jomfru Kristine Munk: sligt har vi ej i Huset, Eders Majestæt. Det er det samme, min Pige, giv os hvad Du har! Og vi begyndte saa at poculere.

Men eftersom det led ud paa Natten, begyndte de ædle Herrer at blive rusige og sank under Bordet paa nær Palle Rosenkrantz. Da siger Palle til mig: Hvor Fanden kan Eders Majestæt dog taale saa meget? Det skal jeg sige dig, Palle, svarede jeg, jeg spyer immervæk Snapsen ud i Ølkruset, naar det gaar forbi; (thi vi tog os en Snaps og saa en Skvat Øl til). Saa var det derfor, det smagte saa lifligt, sukkede Palle, og saa sank ogsaa han under Bordet, men tilbage sad jeg Christianus quartus, rex Daniae et Norvegiae et septentrionis potentissimus.“

Hermed ender Oplysningerne i Kirkebogen om Kongens Visit. Fra alle Sider komplimenteredes Fremstilleren („Atleten“, — nuværende Dr. phil. Ditlev Nielsen) for sit Humør og sin Værdighed, og han naaede paa dette Grundlag saa vidt, at han kort efter blev inviteret til Thevand hos Magnificus, sammen med Klokkeren.

O. A.

SMAATING OM REGENSEN.

Et af de ældste kendte Dokumenter angaaende „Gamle“ findes i Arkivet og lyder saalunde: „A. C. Petri doctissimo Søbörg S. Cogitanti mihi sæpenumero et memoriâ vos, viri celeberrimi, colenti perbeatus mihi ipse videor, si in societatem resurrectionis vestram me, abjectum sane atque miserrimum hominem adsciscitemini. Dum ita quidem audeo te, doctissime atque omnium summe venerande Secretarie, benevolentia tua fretus, compellare, ut tu, tanquam mediator, amplissimis illis atque celeberrimis viris, quorum tibi contigit esse repræsentator itemque minister, me æque commendes, atque dum spopondeo me, ubi nomen dederim, leges vestras pro virili esse servaturum, excusatum sane me audacem volo. Restat ut insuper verum sit venia verbo! petam, immensa iterum tua benevolentia fretus, ut quam celerrime vestrum mihi decretum communices; eousque hac sola spe vitam meam ali contestor. Dabam Hauniæ, die IV. Nonarum Maji Anno XXXV seculi nostri.“ — „Celeberrimo, doctissimo summe venerando viro, societati resurrectionis laudatissimæ in domu regia ab epistolis et sigillis, Søbörgio.“

(Stykket var fejltrykt i sidste Nummer og optrykkes derfor her.)

O. A.

En lille Flaghistorie. En Middagsstund, det var den 26. Oktober 1874, fik Klokkeren at vide, at Regensprovsten just den Dag for 25 Aar siden var bleven udnævnt til Professor ved Universitetet. Selvfølgelig skulde der da flages, og Portneren fik straks Ordre dertil. Han kom imidlertid snart tilbage med den triste Besked, at han „kunde inte faa Flaget op, for Linen var sprungen.“ En ny Flagline var snart skaffet

tilveje, men alligevel var gode Raad dyre. Flagstangen var — ja, det er formodentlig den samme, der er der endnu, — umaadelig solid, tyk som et Mastetræ og saaledes meget vanskelig at faa ned. I Kniben henvendte man sig til en Blikkenslager, som da ogsaa mødte med en halv-voksen Lærling, ved hvis Færdighed i at gaa til Vejrs han nok mente at kunne klare Sagen. Men da de stod deroppe ved det lille Tagvindue paa Læsestuens Loft, sank hans raske Mod, og Enden paa hans Overvejelser blev et forsigtigt: „Næ — nej! Du maa heller' la' vær' Peter!“ og saa gik baade han og Peter.

Efteraarsdagen hældede, der var ingen Tid at spille, og Klokkeren gik mørk i Hu op og ned mellem 3. Gang og Porten — quærens, quem devoret. Saa kom Hjælpen i Skikkelse af K. Kroman, den nu saa velkendte Universitetsprofessor. „Ikke andet,“ — mente han, da Klokkeren fik betroet ham sine Genvordigheder — „det skal jeg nok faa i Orden.“ Og faa Minutter efter klatrede han let og behændigt op ad den svære Flagstang, i et Øjeblik var den nye Line paa Plads, og Flaget vajede nu stolt til Ære for vor afholdte Provst. — — Men nede i Regensgaarden kom en og anden af Kammeraterne underlig nok i Tanke om det mærkelige Træf, at en af det Kgl. Theaters unge Kunstnerinder, hvis henrivende Ingenuer saa tidt havde faaet Hjerterne til at banke og Øjnene til at straa, netop den selvsamme Dag havde Fødselsdag — — ja, Skumlere er der jo altid og allevegne, selv paa den kære Regens.

Odense, 37 Aar efter.

Theodor Siersted.

NYT FRA REGENSEN.

Dagvagt Ole Frederiksen.

Naar Fremtidens Regensianere afsynger Elmquists klassiske Sang: „Der er Fest paa Regensen i Nat“, vil de savne den levende Illustration til Linjen, hvor der tales om Frederiksens Rundbuestil; thi Dagvagten, gamle Ole Frederiksen er død. En overhaandtagende Hjertelidelse gjorde Ende paa hans Liv d. 5. April 1910 paa Frederiks Hospital.

Han fortjener ikke blot en Minderune som Tak for sin tro Tjeneste, men ogsaa en lille Karakteristik, for at dog en enkelt Kontur fra det gamle Regenstjenerskab kan blive bevaret over i de nye Tider. Frederiksen var den ægte Tjenertype, som den kendes fra gamle Herskabs-huse, ærbødig, overbærende og faderlig paa een Gang. Han var en smuk, gammel Mand. Det velnærede Korpus, det hvide, krøllede Haar, den friske Hudfarve og de rare, blaa Øjne gjorde ham behagelig at se

paa, baade naar han sad under Linden eller bevægede sig i et Ærinde, der ikke krævede for stor Anstrengelse.

Ole Frederiksen — eller Dag-Frederiksen, som han almindeligvis kaldtes i Modsætning til Nattevagten af samme Navn, den nuværende Portner — var født i Gjørlose ved Hillerød den 11. August 1850. Faderen

Dagvagt Ole Frederiksen.

var Sognefoged og en ret anset Mand paa sin Egn. Frederiksen kom 20 Aar gammel til København, og han blev gift 1878. I flere Aar tjente han hos Professor Madvig indtil dennes Død og senere hos den Madvigske Slægt, ialt i 23 Aar. Først 1907 maatte han paa Grund af Svaghed opgive sin Plads her og havde fra den Tid udelukkende Regensen. — Her begyndte han sin Virksomhed som Dagvagt i 1886 og virkede som saadan til sin Død.

Han gik ganske op i sit Arbejde for Gaardens Beboere, og selv den mindste Kommission optog han med en Alvor og Omsigt, som tit kunde virke noget forbløffende, men ogsaa stundom kunde befri en Alumne fra at løbe sig en Staver i Livet. En Gang fik han f. Eks. fra en bortrejst Alumne, som nylig var bleven Kandidat, et Brev med Besked om at hente nogle Papirer i Kultusministeriet. Brevet skulde han bruge som Legitimation; men ved en Tankeløshed havde Brevskriveret tilføjet en Efterskrift om Indløsning af en Kjole fra Assistenshuset. Dette var Frederiksen for meget. Han frygtede straks, at Ministeren skulde faa noget at vide om Pantsætningen, og samtidig turde han ikke afhente Papirerne uden Brev. Som altid i et vanskeligt Dilemma gik Frederiksen til Provsten og forelagde ham sine Betænkeligheder; men hans Glæde var da ogsaa stor, da Provsten med en Papirsaks skilte Efterskriften fra Brevet, og glad og stolt besørgede Frederiksen derefter begge Kommissionerne.

Fra sin beskedne Stilling i det gamle, kultiverede Hjem, var Frederiksen betaget af stor Respekt for Videnskaben og dens Dyrkere, og han saa mellem sig og Alumnerne et gabende Svælg. Han kunde nok snakke og spøge med dem; men han følte overfor dem Grænser, som ikke turde overskrides. Intet var større end hans Rædsel og Fortvivelse, da en kendelig oplivet Alumne en Morgenstund partout vilde drikke. Han mødte ethvert Afslag hos Frederiksen med en kategorisk Paavisning af hans Pligt til at lystre sine Herrer. Frederiksen bøjede sig som altid for Logikken, men skal samtidig have sørget for, at vedkommende Alumne blev saa overstadig, at han maatte bringes til Sengs, og han haabede saa, at Erindringen om det skete samtidig med Rusen maatte fordufte.

En anden Gang blev hans Opfattelse af sin Stilling sat paa en vanskelig Prøve. For at faa Penge til Hostrups Buste spillede Regensianere og Medlemmer af Studenterforeningen „Genboerne“. Som sædvanlig var der mange Fribilletter, og Frederiksen fik ogsaa et Par; men efter langvarige Overvejelser tyede han atter til Provsten, overrakte ham Billetterne og meddelte, at han alligevel ikke syntes, at det gik an, at han gik hen „for at grine af sine Herrer“.

Med alle sine løjerlige Ideer var Frederiksen højt elsket af alle Alumner. Naar han stakaandet af de mange Trapper og stadig borttørrende Sveddraaber af Panden kom ind paa et Værelse, var han altid glad, naar han kunde faa Lov at hvile sig lidt og snakke lidt med sine Herrer. Især var han i sit Es, naar Samtalen gled hen paa Gjørlose-Egnen eller paa gamle Regensianeres Skæbner; thi han fulgte stadig med Alumnerne, og det var hans Stolthed, at han kunde kende de fleste, naar de mange Aar efter kom ind paa Gaarden.

Ole Frederiksen var en trofast Sjæl. Gaarden og dens Beboere omfattede han med usvigelig Kærlighed og Interesse. Hans Diskretion var ubegrænset, og intet kunde forfærde ham mere, end naar man antydede, at man havde set ham vandre ind ad Assistenshusporten. Han varetog ofte sine Herrers materielle Vel, og der gaar kostelige Historier om hans Handelstalent, naar han skulde omsætte overflødigt Bohave for Alumnerne.

De gamle Regensianere fra før Ombygningen vil savne det lille Hus op mod Præstegaarden, hvor Frederiksen i sin Tid havde sit Standkvarter. Senere flyttede han hen i Portværelset; men der befandt han sig ikke rigtig vel, og i de sidste Aar saa man næsten altid hans hvide, krøllede Hoved under Linden.

Det er igen et Stykke af den gamle Regens, som nu er forsvunden; han vil blive savnet, og hans gamle Herrer vil tit mindes ham med kærlige Tanker.

Tres.

Boganmeldelse.

Gammelt og nyt fra Regensen.

Lidt Regenshistorie af en forhenværende Arkivar. — Busck og Wisbechs Forlag 1911.

En nydelig udstyret lille Bog paa lidt over 100 Sider, der raader Bod paa et af Regensianere længe følt Savn: en kort og let tilgængelig, samlet Fremstilling af Regensens Historie ned til den nyeste Tid; et Arbejde, der samtidig bereder Vejen for den kritiske Bearbejdelse af alt det utrykte Materiale, som engang maa gøres, men som kræver baade Tid og Penge. I første Del af den foreliggende Bog har Forfatteren væsentlig benyttet Reinhardts store Fremstilling, men kun Hovedpunkterne i Udviklingen og de morsomste Anekdoter er medtagne. Gennem 16 smaa Kapitler føres vi fra Kommunitetets Stiftelse ned til Begyndelsen af det 19de Aarhundrede. Her omtrent standser Reinhardt, og de 9 sidste Kapitler, der fører Fortællingen ned til Regensens Ombygning 1906—08, er forsaavidt de interessanteste, som det meste af Stoffet er nyt. Desværre har Forfatteren af Pladsmangel maattet sammentrænge dette Stof meget stærkt, og kun Periodens Hovedlinjer er trukket op. Man kunde maaske have ønsket noget skarpere Linjer og en nøjere Skelnen mellem væsentligt og uvæsentligt i denne sidste Del af Bogen. Saaledes er Vækkerforeningerne, Bærerne af al Regenspolitik i de senere Aar, i Behandlingen slaaet sammen med Plougs og Hostrups Studenterkomedier, den betydeligste af alle Regensepoker, til et lille Kapitel, tituleret: Vækkerforeningerne m. m. Forbindelsen mellem de to, der hver for sig burde haft et meget længere Kapitel, er vanskelig at øjne. Paa den anden Side kunde Fremstillingen af Regensernes idelige Skærmydsler med Prof. F. C. Petersen vel nok være knappet noget af. I det hele burde jo maaske for denne sidste Periodes Vedkommende de ydre Begivenheder i højere Grad end sket er blot have dannet Rammen for en Skildring af det indre Liv, som til enhver Tid udfoldede sig i den røde Gaard. Det er vanskeligere, men det lader sig sikkert for en stor Del gøre paa Grundlag af Kirkebøger og mundtlig Tradition. — Alt i alt er

den lille velskrevne Bog dog i høj Grad læseværdig og fortjener, som Forfatteren ønsker det, at blive et af de mange Bindeled mellem Regensianere, gamle og unge, i deres fælles Følelse for den gamle Gaard.

K. Bredsdorff.

LINDENS FØDSELSDAG

faldt i Aar paa store Bededag. I Anledning af Dagens dobbelte Højtidelighed blev der drukket Kaffe ude under Linden; Elers og Valkendorfs Kollegier var indbudte. Der syntes at være stor Stemning for at arbejde for mere Samkvem mellem Kollegierne, en Tanke, der gik igennem mange af de Taler, der blev holdt. Der var godt Humør, og de gamle Regenssange klang nok saa festligt i den røde Gaard med den nysudsprungne, endnu spædløvede Lind.

Klokkeren, stud. mag. Chr. Christiansen, holdt en versificeret Tale for Linden. Af denne Tale citerer vi et Par Linier:

Linden staar grøn i Regensens Gaard,
luftigt dens vaarlyse Løvværk gynges. —
Pragtfulde Lind, som Aar efter Aar
lider en Vinters Oldinge-Kaar
og atter i Vaarens vældende Livsbad forynges.

Løvede Lind i Regensens Gaard,
du, i hvis Løvspring vi kender vort stærke
Haab om Blomstring og Vækst og Kræfternes Fylde,
lær du os Livet og Vaaren at hylde,
vær du vor Livsvillies Tegn og lysende Mærke,
løvede Lind i Regensens Gaard!

Cora.

Regensianersamfundet

samler ældre Regensianere til aarlige Fester paa Regensen og udgiver Medlemsbladet „Regensen“.

Kontingent 2 Kr. aarlig.

Indmeldelser modtages af Sekretæren Inspektør, cand. mag. *Bjørneboe*, Thorvaldsensvej 10, Telefon: Vester 2073 x. og paa Bladets Ekspedition: *Arnold Busck* (Busck og Wisbeck), Bog-, Papir- og Stempelhandel, Købmagergade 49.

Udgivet af *Regensianersamfundet*.

Redigeret af Magister *Otto Andrup*, Kirsteinsgade 11. Ø. Telefon: Øbro 1177 v.